

SAMTALER OVER kirkekaffen

METODISTKIRKEN
KIRKE MED HJERTE HOVED OG HÆNDER

Tredje samtale, en søndag ved kirkekaffen

"Der var engang ..." Sådan begynder mange samtaler: Der var engang et forår og en sommer, hvor bøgetræerne fik grønne blade, påskeliljerne piblede op af jorden med deres gule farver, og æbletræerne var fyldt med æbler, som havde en fantastisk smag. Det var et ganske særligt forår med en sommer, som var så enestående, at intet er set finere.

Jamen, det er jo alt sammen ligesom sidste år. Og hvis bøgens blade blev blå, påskeliljerne brune og æblerne sølvfarvede, så ville vi straks opfatte at noget er fuldstændig sygt i naturen. Giv os det velkendte forår og sommer tilbage!

Aviser er gamle før dagen er omme. Film ser vi gerne, men oftest kun samme film en gang. Koncerter elsker vi, men efter den gode musik, skal der helst gå lang tid, før vi får appetit på samme koncert igen.

Når det gælder de fleste ting i livet, så vil vi have det nye, det, vi ikke har prøvet før, det, der kræver nye tanker, nye stimulanser, nye indtryk og performance.

Hvorfor er det ikke på samme måde med foråret og sommeren, naturen og alt det, der vokser og gror?

Hvorfor er det åbenbart kun naturen, der kan finde ud af at være gammeldags og traditionel og uden forandring, men alligevel ny, sprudlende, uden gentagelser og reprise?

Hvorfor er det kun naturen, som kan have enestående attraktionskraft på os alle, samtidig med at naturen ikke er i stand til at frembringe noget som helst, vi ikke allerede

kender, og kender godt? Og hvis naturen frembringer noget, vi ikke kender, så er vi hurtige til at diagnosticere naturen syg.

Gudstjenestefornyelse

Skal vi aflyse gudstjenestefornyelsen? Er det ikke oplagt, at tradition er det samme som traditionel gudstjeneste, og konsumering er det samme som moderne gudstjeneste til tiden?

Totalt misforstået! Den mest klassiske gudstjeneste kan afvikles som konsumering af kristen praksis. Og den mest moderne og støjende gudstjeneste kan afvikles som ren og skær tradition.

Vi skal naturligvis fortsætte det altid nødvendige arbejde med fornyelse af gudstjenestens form og gudstjenestens indhold. Vi skal gøre gudstjenesten relevant for menneskers daglige liv. Vi skal fremme en gudstjeneste patos, hvor mennesker kan opleve nærværet at det guddommelige. Gudstjenestens rum og udsmykning og musikinstrumenter og videoklip og dresscode har Ånd, og det skal kunne opleves af alle, som deltager i fællesskabet.

Reformatorerne sagde: *ecclesia semper reformanda*, hvilket betyder, at vi hele tiden skal være på vej med fornyelse af gudstjenestens og menighedslivets former og indhold.

Uanset former og stil står vi hele tiden i risiko for, at kirkens liv sekulariseres og bliver til konsumering, forbrug af åndelige oplevelser og åndelig adfærd. Men gudstjenestefornyelsen, den er der ikke nogen, der skal røre ved!

Hvad tænker du om din menighed og din plads i menigheden?

Her er brug for mange kopper kirkekaffe og mange samtaler i smågrupper, MU grupper (red. Metodistkirken Unge) og ledergrupper.

Det er ikke menigheden, der afholder en gudstjeneste, som en aktivitet blandt andre. Det er gudstjenesten, som skaber en menighed og giver menigheden sin identitet. Hvordan forholder du dig til din gudstjeneste? Hvordan bliver din kristne tro formet og dannet af det gudstjenesteliv, du er en del af?

Hvis der skal ske en *genopstandelse*, en *genopfindelse*, en *genintroduktion*, efter Corona-isvinteren, hvordan vil det så være afhængig af den måde min menighed fejrer gudstjeneste og min måde at deltage i gudstjenestelivet?

OPLÆG: Hvad snakker vi om, når vi drikker kirkekaffe? Bliver kirkekaffen bedre, hvis vores samtaler lægges oven i kaffen og småkagerne? Måske vil kaffens eftersmag komme i konkurrence med samtalerne efter gudstjenesten. Her er oplæg til samtale ved 6 gudstjenester, enten seks på hinanden følgende gudstjenester, eller den første gudstjeneste i måneden, eller andet interval. Oplæggene kan selvfølgelig også bruges i smågrupper. Der er ingen spørgsmål. Forhåbentligt er oplæggene i sig selv spørgsmål.

Af Jørgen Thaarup, præst og distriktsforestander